

gelse holder sig til en opfattelse, som er gængs på andre retsområder. Her kan der være særlig grund til at pege på indholdet af gældende dansk international privatret. Herom hedder det hos *Allan Philip*: Domicilbegrebet i den internationale privat- og procesret, Tidsskrift for Rettsvitenskap 1966 s. 482: „Speciel omtale må gøres af spørgsmålet om diplomaters og andre udsendte personers stilling. Forsåvidt de pågældende er ansat i statens tjeneste, vil det normalt være på betingelse af, at de når som helst af staten kan beordres til at flytte til et andet land eller tilbage til hjemlandet. I sådanne tilfælde må de pågældende, uanset om de er eksteritoriale eller ej, anses som domicileret i det land, hvorfra de kommer.“ Hvor bopæl er afgørende for lovvalget i den internationale privatret, anses udsendte

medarbejdere i udenrigstjenesten således som hovedregel for at have bopæl her i landet.

Når hertil kommer, at udsendte medarbejdere i udenrigstjenesten utvivlsomt som altovervejende hovedregel bevarer både den følelsesmæssige tilknytning til det danske samfund og kendskab til dets problemer, vil det efter vort skøn ikke være i strid med grundlovens § 29 at indføre en lovregel, hvorefter udenrigstjenestens udsendte medarbejdere og deres familie tillægges valgret.

5. Det understreges, at ovennævnte udtalelse alene tager sigte på udenrigstjenestens udsendte medarbejdere og deres familie. Vi tænker herved på medarbejdere, som har pligt til efter udenrigsministeriets bestemmelse at lade sig forflytte fra Danmark til udlandet og tilbage igen.

Bent Christensen

Allan Philip.

Indenrigsministeriet.